

vist, som den ærede Ordfører ytrede, at det rigtignok er en Sag, som nærmest vedkommer Militairetaten. Jeg troer, at det maaskee vilde være ret ønskeligt for Borgervæbningens Chef altid at vide, at den Grad, han beklædte i Armeen, blev ogsaa den Norm, hvorefter hans Gage rettede sig, uagtet han midlertidigt var traadt udenfor Armeens sædvanlige Tjeneste. Smidlertid erkjender jeg, at der ikke er nogen Nødvendighed, og allermindst fra Borgervæbningens Standpunkt, til at holde paa disse Ord. Derimod skulde jeg antage, at, naar det hedder, at Chefen beskikkes af Kongen efter Indstilling af Krigsministeren efter forudgaaet Forhandling med Justitsministeren, vil det ikke være saa ganske hensigtsmæssigt, at de sidste Ord, som efter Udvalgets Forslag, skulde gaae ud. Beskikkelsen af Chefen for Borgervæbningen er ikke alene en særdeles vigtig Handling, men den staaer i temmelig nær Forbindelse med det Ministerium, som hele Borgervæbningen skal være underlagt. Det er naturligt, at alle Udnævnelser, som indstilles fra Ministeren til Kongen, blive indstillede gennem det Ministerium, hvorunder den paagældende Institution ellers forterer. Man har i nærværende Tilfælde troet at burde gjøre en Undtagelse fra den ellers sædvanlige Regel; thi, dersom den ganske almindelige Regel blev fulgt, vilde det nærmest være Justitsministeren, der kom til at gjøre Indstilling om Udnævnelsen af Chefen for Borgervæbningen, da Borgervæbningen under fredelige Forhold, som man dog maa haabe, vilde være de almindeligste, forterer eller skal fortere under Justitsministeren. Altsaa er det en Afvigelse fra den almindelige Regel, som her udtales i Loven, naar det er bestemt, at Indstillingen skeer igennem Krigsministeren. Dertil antog man, at der havde fuldgyltig Grund; Krigsministeren maa nemlig forudsættes at være bedre bekendt med de høiere Officerers Egenstaber, som skulde gjøre dem stikfede til at beklæde denne Post, end Justitsministeren, og overhovedet synes det, at, naar en Officer skal beforders ud af sin Stilling i Armeen over til en Post, hvor han ikke kommer til at gjøre activ Tjeneste i Linien, burde dette nærmest skee efter Forslag fra Krigsministeren.

Men dette forhindrer ingenlunde, at Justitsministerens Anskuelse med Hensyn til den Personlighed, som skulde udnævnes, burde kunne komme til orde. Der kan ogsaa være Betragtninger fra det civile Standpunkt, som kunne være af Vigtighed, med Hensyn til Valget af den Person, som skal forestaae Borgervæbningen. Naar altsaa Loven foreskriver, at Indstillingen om Udnævnelsen af Chefen skal skee igennem en anden Minister end den Minister, gennem hvilken den efter de sædvanlige Forhold vilde skee, saa synes det at ligge nær, tillige at tage en Bestemmelse, som sikrede den Minister, som ved en Lovbestemmelse blev, om jeg saa maa kalde det, forbigaaet, en Stemme ved Valget. Det behøvede naturligvis ikke at være videre, end at han erholdt en Berettigelse til at udtale sig til Krigsministeren, og at denne hans Udtalelse i alt Fald ogsaa blev forelagt Kongen. Der er nu ingen Tvivl om, at i Almindelighed vilde Krigsministeren og Justitsministeren blive enige om Valget, og jeg vil gjerne indrømme, at Bestemmelsen maaskee neppe vil være aldeles nødvendig, da man maa forudsætte, at der imellem de to Ministre finder et saadant Forhold Sted, som vil gjøre det til en ganske naturlig Sag, at Indstillingen ikke vil udgaae fra den ene Minister, uden at han har confereret med den anden om Valget, men, da Loven netop indeholder en Regel, som fører bort fra den sædvanlige Fremgangsmaade, saa synes det ogsaa naturligt, at Loven tillige antyder, hvorledes der skal forholdes, for at bøde paa den Ulempe, der kunde opstaae derved, at den sædvanlige Regel blev tilfidsat, og dette, synes mig, er heller ikke ganske uden Analogie i de øvrige Bestemmelser i det forelagte Lovudkast, at en saadan Bestemmelse, som den nærværende, optages. Der er flere Gange talt om, at vedkommende Betjente eller Officianter ved Borgervæbningen udnævnes af Kongen efter Indstilling af Justitsministeren. Det er ogsaa tildeels berørt, gennem hvem Indstillingen skal skee. Det er egentlig ogsaa overflødig, om man saa vil, da det følger af sig selv; men det er dog for Lydeligheds Skyld for de Vedkommende, som have med denne Sag at gjøre, maaskee hensigtsmæssigt, at det optages, og